

Portørarnir, sum skiftast um at sita vakt í Skálabotni:

»Brúk fyri sjúkrabili í Skálabotni alt árið«

Hóast Eysturoyggin við sínum 11.000 íbúgvum er næststørsta øki í landinum, hevur hon einki sjúkrahús.

Ynski um sjúkrahús hevur meira enn so verið sett fram, men undirtøkan av hesum tanka hevur verið sera avmarkað, og samantlagt er tað bert ein eysturoyingur, ið við fullum huga roynir at tala fyri hesi sök.

Men í mong ár var tað ikki so fregt, at teir 11.000 eysturoyingarnir kundu seta álit sítt á annað, enn at væl gekst hjá sjúkrabilinum at koma úr Havnini, hendi okkurt í Eysturoynni.

Ikki fyrr enn 1. mai 1989 varð sett á stovn ein vaktarskipan við sjúkrabili, sum verður stýrd av Landsjúkrahúsinum.

Á vakt alt samdøgrið

Allar 24 tímar í samdøgrið eru tveir portørar tilbúinir at koma til hjálpar, skuldi okkurt hent.

Í einum vanligum sethúsum í Skálabotni hústast teir frá kl. 11 um kvøldið til kl. 11 kvøldið eftir.

Sosialurinn var ein dagin inná gólvíð hjá teimum fyri at fáa at vita eitt sindur um,

hvussu teir fáa tíðina at ganga, og hvat teir takast við, meðan teir »biða« – annaðhvørt eftir vaktarskiftinum ella eftir at boð verða send eftir teimum.

Hendandagin, Sosialurinn vitjaði teir, vóru Jákup Nolsø, 30 og Martin Kjærbaek, 50 á vakt.

Teir vóru bæði blíðir og tíðir, og skjótt stóð kaffikannan á borðinum og smákøkur afturvíð.

Keypt alt sjálvir

»Tað er sera misjavnt, hvussu nógv er at gera. Onkuntíð eru vit úti at kalla frá morgni til myrkurs, og onkuntíð sita vit inni alla tíðina,« greiðir Jákup Nolsø frá. Hann hevur verið portørur í seks ár. »Okkara uppgáva er at vera klárir alla tíðina, og so mugu vit bara royna at fáa tíðina at ganga sum frægast ímillum at nakað er at gera.«

Tá ein hyggur seg um inni í húsunum, sum eru úr víðinorskur stílur – bera eyguni við eitt sjónvarp við sjónbandspælara og eitt stereoanlegg við tilhoyrandi hátalarum, sum standa á gólvinum inni í upphaldsstovuni.

Á vegginum hongur ein dart-talva við tveimum ørvum, og eitt kortspæl liggur á einum borði.

»Alt tað, sum vit hava her til ítrivs, hava vit goldið sjálvir, men tað ger nú ikki so nógv, tá vit eru so nógvir mans um tað, er parturin lítill hjá hvørjum av okkum,« sigur Martin Kjærbaek. Hann byrjaði sum portørur í 1971, og burtursæð frá einum fimm ára steðgi, hevur hann verið í hesum starvi síðani tá.

30 portørar skiftast

»Tilsaman eru vit 30 portørar, ið skiftast um at vera á vakt í Skálabotni, so tvær ferðir um mánaðin eru vit her inni,« greiða teir báðir frá. »At koma higar eftir at hava verið á Landsjúkrahúsinum í fjúrtan dagar er avvekslandi í mun til tað arbeiðið, sum har er at gera alla tíðina.«

Men hóast ymist er til ítrivs, so sita portørarnir ikki fyri einki, tá teir eru á vakt. »Vit skulu jú halda bilin, so hann er reinur og nossligur, og so alt er í honum, sum vera skal,« sigur Jákup Nolsø. »Okkurt er altíð at takast við, so tíðin kann fella

lættari.«

Tað fyrsta árið var sjúkrabilur alt árið í Skálabotni, men síðstu tvey árin hevur eingin sjúkrabilur verið í Skálabotni frá 1. mai til 1. september.

Stongt, tá tann mesta ferðslan er

»Hetta má sigast at vera eitt sindur løgið, tí um summarið er nógv ferðafólk í Føroyum, og tí eisini rættliga nógv ferðsla, so tað mátti í allar mátar verið skilabetri at havt sjúkrabil her í summarmánaðunum,«

Meðan teir »biða« eftir næstu uppgávuni, skulu portørarnir m.a. syrgja fyri, at bilurin er klárur. Her eru teir í ferð við at skifta eina oxygen-flasku úr

Vaktirnar í Skálabotni eru frá kl. 11 um kvøldið til kl. 11 kvøldið eftir

siga Jákup og Martin. »Hendir okkurt í Eysturoynni, og bilur má koma heilt úr Havn, kann tað jú seinka hjálpinu nógv.«

Eitt annað, teir báðir portørarnir heldur ikki halda vera serliga skilagott, er at sjúkrabilurin nú koyrir allan vegin til Havnar við sjúklingunum, og at eingin er á vakt í Skálabotni, fyrr enn teir hava verið á Landsjúkrahúsinum og eru komnir norðuraftur.

»Í ringasta føri kunnu tað ganga trýggir tímar frá tí vit eru farnir úr Skálabotni, til

